

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2012. gada 25. oktobrī*

Preču zīmes — Direktīva 89/104/EEK — 10. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts — Faktiska izmantošana — Izmantošana formā, kas pati reģistrēta kā preču zīme, kura atšķiras elementos, kuri nemaina preču zīmes atšķirtspēju — Sprieduma iedarbība laikā

Lietā C-553/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 17. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 2. novembrī, tiesvedībā

Bernhard Rintisch

pret

Klaus Eder.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], kas pilda trešās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Klaus Eder vārdā – M. Douglas, *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – T. Henze un J. Kemper, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – F. Bulst, pārstāvis,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), 10. panta 1. punkta un 2. punkta a) apakšpunkta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp Bernhardu Rintišu [*Bernhard Rintisch*] un Klausu Ēderu [*Klaus Eder*] saistībā ar preču zīmes, ko izmanto formā, kas atsevišķos elementos atšķiras no formas, kādā šī preču zīme ir reģistrēta, nemainot tās atšķirtspēju, faktisko izmantošanu. Minētā izmantotā forma pati ir reģistrēta kā preču zīme.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 3 Konvencijas par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību, kas parakstīta Parīzē 1883. gada 20. martā, pēdējo reizi pārskatīta Stokholmā 1967. gada 14. jūlijā un grozīta 1979. gada 28. septembrī (*Recueil des traités des Nations unies*, 828. sējums, Nr. 11851, 305. lpp.; turpmāk tekstā – “Parīzes konvencija”), 5. panta C daļas 2. punktā ir paredzēts:

“Ja īpašnieks preču zīmi lieto formā, kas atšķiras no kādā Savienības [, ko veido valstis, attiecībā uz kurām ir piemērojama Parīzes konvencija,] dalībvalstī reģistrētās zīmes formas atsevišķos elementos, kuri nemaina zīmes atšķirīgo raksturu [atšķirtspēju], tas neizraisa reģistrācijas atzīšanu par spēkā neesošu un neierobežo zīmei piešķirto aizsardzību.”

Savienības tiesības

- 4 Direktīvas 89/104 preambulas divpadsmitais apsvērums ir formulēts šādi:

“tā kā visām Kopienas dalībvalstīm uzliek saistības Parīzes Konvencija par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību; tā kā nepieciešams, ka šīs direktīvas prasības ir pilnībā saskanīgas ar Parīzes Konvencijas prasībām; tā kā šī direktīva neietekmē dalībvalstu saistības, kas izriet no minētās Konvencijas; tā kā vajadzības gadījumā piemēro [LESD] [267.] panta otro daļu”.

- 5 Direktīvas 89/104 10. panta ar nosaukumu “Preču zīmju lietošana [izmantošana]” 1. punktā un 2. punkta a) apakšpunktā, kas Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 299, 25. lpp.), 10. pantā ir pārņemti bez grozījumiem, vienīgi ir mainīta minētā panta punktu numerācija, ir paredzēts šādi:

“1. Ja piecu gadu laikā pēc reģistrācijas procedūras pabeigšanas dienas īpašnieks dalībvalstī nav faktiski lietojis [izmantojis] preču zīmi attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kam tā reģistrēta, vai, ja šāda lietošana [izmantošana] tikusi atlikta nepārtrauktā piecu gadu laikā, uz preču zīmi attiecas šajā direktīvā paredzētās sankcijas, ja vien nepastāv īpaši iemesli tās nelietošanai [neizmantošanai].

2. Šā panta 1. punkta nozīmē lietošana [izmantošana] ir arī šādas darbības:

- a) preču zīmes lietošana [izmantošana] veidā, kas atšķiras pēc sastāvdaļām, kuras nemaina zīmes atšķirtspēju veidā, kurā tā tika reģistrēta.”

Vācijas tiesības

- 6 1994. gada 25. oktobra Likuma par preču zīmju un citu atšķirtspējīgu apzīmējumu aizsardzību (*Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen, BGBl. 1994 I, 3082. lpp.*; turpmāk tekstā – “*MarkenG*”) 26. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Preču zīmes izmantošana tādā formā, kas atšķiras no tās, kādā tā ir reģistrēta, arī tiek uzskatīta par reģistrētas preču zīmes izmantošanu, ar nosacījumu, ka atšķirības nemaina preču zīmes atšķirtspēju. Pirmais teikums ir piemērojams pat tad, ja preču zīme ir reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 7 Prasītājs pamatlietā B. Rintišs ir vārdisku preču zīmju “PROTIPLUS”, kas reģistrēta 1996. gada 20. maijā ar numuru 395 49 559.8, un “PROTI”, kas reģistrēta 1997. gada 3. maijā ar numuru 397 02 429, kā arī vārdiskas un grafiskas preču zīmes “Proti Power”, kas reģistrēta 1997. gada 5. maijā ar numuru 396 08 644.6, īpašnieks. Šis valsts preču zīmes ir reģistrētas tostarp attiecībā uz precēm, kas izgatavotas no proteīniem.
- 8 Atbildētājs pamatlietā K. Ēders ir vēlākas vārdiskas preču zīmes “Protifit”, kas reģistrēta 2003. gada 11. februārī ar numuru 302 47 818 attiecībā uz uztura bagātinātājiem, vitaminizētiem izstrādājumiem un diētiskiem uzturlīdzekļiem, īpašnieks.
- 9 B. Rintišs cēla prasību ar mērķi panākt, pirmkārt, lai K. Ēders piekristu preču zīmes “Protifit” izslēgšanai [no preču zīmju reģistra] un, otrkārt, lai tiktu aizliegta šīs preču zīmes izmantošana, pamatojoties uz tiesībām, kas izriet no viņa agrākajām preču zīmēm. Šajā ziņā viņš balstīja savus prasījumus galvenokārt uz preču zīmi “PROTI” un pakārtoti – uz preču zīmēm “PROTIPLUS” un “Proti Power”. Viņš arī lūdza piespīest atbildētājam atlīdzināt zaudējumus, kurus apgalvo, ka esot cietis.
- 10 Atbildētājs izvirzīja iebildumus, apgalvojot, ka prasītājs B. Rintišs nav izmantojis preču zīmi “PROTI”. B. Rintišs apgalvoja, ka viņš patiešām ir izmantojis šo preču zīmi, izmantojot [tirdzniecības] nosaukumus “PROTIPLUS” un “Proti Power”. Pirmās instances tiesa noraidīja B. Rintiša prasību, motivējot ar to, ka uz tiesībām, kas izriet no preču zīmes “PROTI”, nevar atsaukties attiecībā uz preču zīmi “Protifit”. *Oberlandesgericht Köln* [Kēlnes federālās zemes Augstākā tiesa], izskatot lietu apelācijas tiesvedībā, atstāja spēkā spriedumu, ar kuru noraidīta B. Rintiša prasība.
- 11 *Bundesgerichtshof* [Federālā Augstākā tiesa], izskatot B. Rintiša kasācijas sūdzību, vispirms norādīja, ka saskaņā ar Vācijas procesuālajām tiesībām tiesvedības aktuālajā stadijā ir jāuzskata par konstatētu faktu, ka [tirdzniecības] nosaukumi “PROTIPLUS” un “Proti Power”, neraugoties uz tajos esošajām atšķirībām salīdzinājumā ar preču zīmi “PROTI”, nemaina šīs preču zīmes atšķirtspēju un ka prasītājs ir faktiski izmantojis preču zīmes “PROTIPLUS” un “Proti Power”, pirms tika publicēts paziņojums par preču zīmes “Protifit” reģistrāciju. Tādējādi kasācijas instances tiesa balstās uz premisu, saskaņā ar kuru preču zīme “PROTI” ir jāuzskata par tādu, kas ir faktiski izmantota *MarkenG* 26. panta 3. punkta izpratnē.
- 12 Tomēr iesniedzējtiesa pauž šaubas par to, vai un attiecīgā gadījumā kādos apstākļos *MarkenG* 26. panta 3. punkta otrais teikums ir uzskatāms par atbilstošu Direktīvas 89/104 10. panta 1. punktam un 2. punkta a) apakšpunktam.

13 Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Direktīvas [89/104] 10. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma principā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru preču zīmes (preču zīme Nr. 1) izmantošana ir uzskatāma par īstenotu arī tad, ja šī preču zīme (preču zīme Nr. 1) ir izmantota formā, kas atšķiras no formas, kādā tā ir reģistrēta, nepastāvot atšķirībām, kas maina preču zīmes (preču zīme Nr. 1) atšķirtspēju, un ja preču zīme ir arī reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota (preču zīme Nr. 2)?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai pirmajā jautājumā aprakstītais valsts tiesiskais regulējums ir saderīgs ar Direktīvu [89/104], ja šis valsts tiesiskais regulējums tiek interpretēts ierobežojot, proti, tas nav piemērojams attiecībā uz preču zīmi (preču zīme Nr. 1), kas ir reģistrēta tikai ar mērķi nodrošināt vai paplašināt citas reģistrētas preču zīmes aizsardzību (preču zīme Nr. 2), kura ir reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota?

3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša vai arī ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša:

a) Vai reģistrētas preču zīmes (preču zīme Nr. 1) izmantošana Direktīvas [89/104] 10. panta 1. punkta un 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē nav notikusi:

— ja preču zīmes īpašnieks izmanto tādu apzīmējuma formu, kas zināmos elementos atšķiras no tās formas, kādā ir reģistrēta attiecīgā preču zīme (preču zīme Nr. 1) un cita preču zīmes īpašniekam piederošā preču zīme (preču zīme Nr. 2), tomēr šiem elementiem nemainot preču zīmju (preču zīme Nr. 1 un preču zīme Nr. 2) atšķirtspēju;

— ja preču zīmes īpašnieks izmanto divas apzīmējuma formas, no kurām neviena neatbilst reģistrētajai preču zīmei (preču zīme Nr. 1), bet viena no kurām (forma Nr. 1) atbilst citai preču zīmes īpašnieka reģistrētajai preču zīmei (preču zīme Nr. 2) un otra (forma Nr. 2) zināmos elementos atšķiras no abām reģistrētajām preču zīmēm (preču zīme Nr. 1 un preču zīme Nr. 2), tomēr šiem elementiem nemainot preču zīmju atšķirtspēju, un ja šī forma (forma Nr. 2) vairāk līdzinās otrajai preču zīmes īpašniekam piederošajai preču zīmei (preču zīme Nr. 2)?

b) Vai dalībvalsts tiesa drīkst piemērot valsts tiesību normu (šajā gadījumā – [MarkenG] 26. panta 3. punkta otro teikumu), kas ir pretrunā kādai direktīvas normai (šajā gadījumā – Direktīvas [89/104] 10. panta 1. punktam un 2. punkta a) apakšpunktam), lietās, kurās faktiskie apstākļi ir radušies pirms Eiropas Savienības Tiesas nolēmuma pasludināšanas, ar kuru pirmoreiz tika sniegtas norādes par šīs dalībvalsts tiesību normas nesaderīgumu ar direktīvas normu (šajā gadījumā – 2007. gada 13. septembra spriedums lietā C-234/06 *Il Ponte Finanziaria*/ITSB [...], Krājums, I-7333. lpp.), ja šī valsts tiesa uzskata, ka palāvība, kas tiesvedības dalībniekam ir attiecībā uz tā atbilstoši konstitucionālajām tiesībām garantēto tiesību saglabāšanu, ir jāvērtē augstāk nekā ar direktīvas normas transponēšanu saistītās intereses?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

- 14 K. Ēders apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams tādēļ, ka tam neesot nozīmes risinājumam pamatlietā, jo *Oberlandesgericht Köln* ir lēmusi par faktu un tiesību jautājumiem laikā, kad tajā notika tiesvedība.
- 15 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā noteiktās procedūras ietvaros, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, vienīgi valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un izvērtēt faktus pamatlietā, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības. Tāpat vienīgi valsts tiesai, kura iztiesā lietu un kurai jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas īpatnības, gan Tiesai uzdodamo jautājumu nepieciešamība, gan to atbilstība. Līdz ar to, ja uzdotie jautājumi skar Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (2005. gada 12. aprīļa spriedums lietā C-145/03 *Keller*, Krājums, I-2529. lpp., 33. punkts; 2007. gada 18. jūlija spriedums lietā C-119/05 *Lucchini*, Krājums, I-6199. lpp., 43. punkts, kā arī 2008. gada 11. septembra spriedums lietā C-11/07 *Eckelkamp* u.c., Krājums, I-6845. lpp., 27. un 32. punkts).
- 16 Tādēļ valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlīstas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai lietderīgi atbildētu uz tai uzdotajiem jautājumiem (2012. gada 14. jūnija spriedums lietā C-618/10 *Banco Español de Crédito*, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 17 Ir jākonstatē, ka šajā gadījumā tas tā nav. Direktīvas 89/104 10. panta 1. punkta un 2. punkta a) apakšpunkta interpretācija, ko lūdz sniegt, var ietekmēt pamatlietā piemērojamās tiesību normas un attiecīgi šīs tiesvedības iznākumu. Tādēļ lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāatzīst par pieņemamu.

Par pirmo jautājumu un trešā jautājuma a) daļu

- 18 Ar savu pirmo jautājumu un trešā jautājuma a) daļu, kuri jāvērtē kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka reģistrētas preču zīmes īpašnieks, lai pierādītu tās izmantošanu šīs normas izpratnē, var atsaukties uz tās izmantošanu formā, kas atšķiras no tās, kādā minētā preču zīme ir tikusi reģistrēta, tomēr šo abu formu atšķirībām nemainot šīs preču zīmes atšķirtspēju, pat ja pati šī atšķirīgā forma ir reģistrēta kā preču zīme.
- 19 Šajā ziņā ir, pirmkārt, jāatgādina, ka preču zīmes atšķirtspēja Direktīvas 89/104 normu izpratnē nozīmē, ka šī preču zīme ļauj identificēt precī, attiecībā uz kuru ir lūgta reģistrācija, kā tādu, ko piedāvā konkrēts uzņēmums, un tādējādi atšķirt šo precī no citu uzņēmumu precēm (pēc analogijas skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās no C-468/01 P līdz C-472/01 P *Procter & Gamble/ITSB, Recueil*, I-5141. lpp., 32. punkts; 2004. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-64/02 P *ITSB/Erpo Möbelwerk*, Krājums, I-10031. lpp., 42. punkts; 2008. gada 8. maija spriedumu lietā C-304/06 P *Eurohypo/ITSB*, Krājums, I-3297. lpp., 66. punkts, un 2012. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-311/11 P *Smart Technologies/ITSB*, 23. punkts).
- 20 Otrkārt, ir jānorāda, ka no Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta redakcijas nekādi neizriet, ka atšķirīgā forma, kādā ir izmantota preču zīme, pati nevar būt reģistrēta kā preču zīme. Vienīgais šajā normā paredzētais nosacījums ir tāds, ka forma, kādā preču zīme ir izmantota, var atšķirties no formas, kādā šīs preču zīme ir reģistrēta, vienīgi ar elementiem, kuri nemaina šīs reģistrētās preču zīmes atšķirtspēju.

- 21 Attiecībā uz Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta mērķi ir jānorāda, ka šīs normas, saskaņā ar kuru netiek pieprasīta strikta atbilstība starp tirdzniecībā izmantoto formu un to, kādā preču zīme ir reģistrēta, mērķis ir atļaut šīs reģistrētās preču zīmes īpašniekam, izmantojot tirdzniecībā apzīmējumu, veikt tajā izmaiņas, kas, nemainot šī apzīmējuma atšķirtspēju, dod iespēju labāk pielāgoties attiecīgo preču vai pakalpojumu tirdzniecības un mārketinga vajadzībām.
- 22 Šis mērķis tiktu apdraudēts, ja nolūkā pierādīt reģistrētas preču zīmes izmantošanu tiktu izvirzīts papildu nosacījums, saskaņā ar kuru atšķirīgajai formai, kādā šī preču zīme ir izmantota, pašai nebūtu jābūt reģistrētai kā preču zīmei. Preču zīmes jaunu formu reģistrācija attiecīgā gadījumā dod iespēju jau iepriekš veikt izmaiņas, kas var notikt preču zīmes attēlā, un tādējādi pielāgoties attīstībā esoša tirgus realitātei.
- 23 Turklāt no Direktīvas 89/104 preambulas divpadsmitā apsvēruma izriet, ka šīs direktīvas normām ir jābūt “pilnībā saskanīgām ar Parīzes Konvencijas prasībām”. Tādēļ minētās direktīvas 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē atbilstoši šīs konvencijas 5. panta C daļas 2. punktam. Nekas šajā iepriekš minētajā normā neļauj spriest, ka apzīmējuma kā preču zīmes reģistrācijas sekas ir tādas, ka uz apzīmējuma izmantošanu vairs nevar atsaukties, lai pierādītu citas reģistrētas preču zīmes izmantošanu, no kuras apzīmējums atšķiras vienīgi tādā veidā, kas nemaina minētās preču zīmes atšķirtspēju.
- 24 No tā izriet, ka formas kā preču zīmes reģistrācija tādā formā, kādā tiek izmantota cita reģistrēta preču zīme, formas, kas atšķiras no tās, kādā ir reģistrēta šī cita preču zīme, vienlaikus nemainot tās atšķirtspēju, nav šķērslis, lai piemērotu Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu.
- 25 Šī interpretācija nav pretrunā tai, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Il Ponte Finanziaria/ITSB*, it īpaši no tā 86. punkta, kas minēts iesniedzējtiesas lēmumā.
- 26 Iepriekš minētā sprieduma pamatā esošajā lietā Tiesā izskatāmā strīda ietvaros viens lietas dalībnieks atsaucās uz līdzīgu preču zīmju “saimes” vai “sērijas” aizsardzību, lai novērtētu sajaukšanas iespēju ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi. Šī tiesvedība attiecās uz Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) 15. panta 2. punkta a) apakšpunktu, kurš minētās tiesvedības faktisko apstākļu laikā atbilda Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunktam, jo abu šo normu formulējums būtībā ir identisks.
- 27 Iepriekš minētā sprieduma lietā *Il Ponte Finanziaria/ITSB* 63. punktā nospriežot, ka preču zīmju “saimes” vai “sērijas” esamības apstākļos sajaukšanas iespēja īpaši izriet no iespējas, ka patērētājs var kļūdīties attiecībā uz preču vai pakalpojumu, kurus aptver reģistrācijai pieteiktā preču zīme, izcelsmi, kļūdaini uzskatot, ka tā ir šīs preču zīmes “saimes” vai “sērijas” daļa, Tiesa uzskatīja, ka, lai pierādītu preču zīmju “saimes” vai “sērijas” esamību, ir jāpierāda, ka ir izmantots pietiekams skaits preču zīmju, kas var veidot šo “saimi” vai “sēriju”.
- 28 Turpinot Tiesa minētā sprieduma lietā *Il Ponte Finanziaria/ITSB* 64. punktā nosprieda, ka nevar sagaidīt, ka patērētājs apstākļos, kad nav izmantots pietiekams skaits preču zīmju, kas var veidot “saimi” vai “sēriju”, nosaka kopējo elementu minētajā preču zīmju saimē vai sērijā un/vai asociē ar šo saimi vai sēriju citu preču zīmi, kurā ietverts šis pats kopējais elements. Tādējādi, lai pastāvētu iespēja, ka sabiedrība kļūdās attiecībā uz to, vai reģistrācijai pieteiktā preču zīme pieder “saimei” vai “sērijai”, tirgū ir jābūt sastopamām citām agrākām preču zīmēm, kas ir daļa no šīs saimes vai sērijas.
- 29 Tieši šajā īpašajā kontekstā, kad tiek apgalvots, ka eksistē preču zīmju “saime” vai “sērija”, ir jāsaprot Tiesas secinājums iepriekš minētā sprieduma *Il Ponte Finanziaria/ITSB* 86. punktā, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 40/94 15. panta 2. punkta a) apakšpunkts un attiecīgi Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts neļauj, ka ar pierādījumiem par izmantošanu reģistrētas preču zīmes aizsardzība tiek paplašināta, attiecinot to uz citu reģistrētu preču zīmi, kuras izmantošana nav tikusi pierādīta, pamatojoties uz to, ka šī iepriekš minētā preču zīme ir tikai nedaudz atšķirīgs pirmās preču

zīmes variants. Uz vienas preču zīmes izmantošanu nevar atsaukties, lai pierādītu citas preču zīmes izmantošanu tādēļ, ka mērķis ir pierādīt pietiekamu skaitu vienas un tās pašas “saimes” preču zīmju izmantošanu.

- 30 Nemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu un uz trešā jautājuma a) daļu ir jāatbild, ka Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka reģistrētas preču zīmes īpašnieks, lai pierādītu šīs preču zīmes izmantošanu minētās normas izpratnē, var atsaukties uz tās izmantošanu formā, kas atšķiras no tās, kādā šī preču zīme ir tikusi reģistrēta, atšķirībām starp šīm abām formām, nemainot šīs preču zīmes atšķirtspēju, pat ja šī atšķirīgā forma pati ir reģistrēta kā preču zīme.

Par otro jautājumu

- 31 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību normas, kuras mērķis ir transponēt iekšējās tiesībās minēto 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu, tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru šī iepriekš minētā norma nav piemērojama attiecībā uz “aizsardzības” preču zīmi, kuras reģistrācijai nav nekāda cita mērķa kā vien nodrošināt vai paplašināt citas reģistrētas preču zīmes, kas ir reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota, aizsardzības apjomu.
- 32 Šajā ziņā ir jānorāda, ka nekas neļauj interpretēt Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu tādējādi, ka šī norma netiek piemērota iepriekš minētajā punktā aprakstītajā gadījumā. Subjektīvajam nodomam, kas bija noteicošais, lūdzot reģistrēt preču zīmi, nav nekādas nozīmes, lai piemērotu minēto normu, un šajā ziņā tādām jēdzienam kā “aizsardzības” preču zīmes, uz kurām šī norma neattiecas, nav rodams nekāds pamats ne Direktīvā 89/104, ne citās Savienības tiesību normās.
- 33 No iepriekš minētā izriet, ka uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību normas, kuras mērķis ir transponēt valsts tiesībās minēto 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu, tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru šī iepriekš minētā norma nav piemērojama attiecībā uz “aizsardzības” preču zīmi, kuras reģistrācijai nav cita mērķa kā vien nodrošināt vai paplašināt citas reģistrētas preču zīmes, kas ir reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota, aizsardzības apjomu.

Par trešā jautājuma b) daļu

- 34 Ar sava trešā jautājuma b) daļu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, kādos apstākļos tāda Tiesas sprieduma kā iepriekš minētais spriedums lietā *Il Ponte Finanziaria/ITSB* iedarbībai vai dažiem tās aspektiem būtu jāattiecas vienīgi uz periodu pēc tā pasludināšanas datuma.
- 35 Iesniedzējtiesa uzdod trešo jautājumu kopumā, “ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša vai arī ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša”. Izskatāmajā lietā atbilde uz otro jautājumu attiecas uz šo otro jautājumu.
- 36 Tomēr trešā jautājuma b) daļa ir balstīta uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru pastāvēt neatbilstība starp valsts tiesību normu, proti, *MarkenG* 26. panta 3. punkta otro teikumu un direktīvas normu, šajā gadījumā Direktīvas 89/104 10. panta 1. punktu un 2. punkta a) apakšpunktu. Ne atbilde uz pirmo jautājumu un trešā jautājuma a) daļu, ne atbilde uz otro jautājumu neatbilst šādam pieņēmumam.
- 37 No iepriekš minētā izriet, ka nav jāatbild uz trešā jautājuma b) daļu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka reģistrētas preču zīmes īpašnieks, lai pierādītu šīs preču zīmes izmantošanu minētās normas izpratnē, var atsaukties uz tās izmantošanu formā, kas atšķiras no tās, kādā šī preču zīme ir tikusi reģistrēta, atšķirībām starp šīm abām formām nemainot šīs preču zīmes atšķirtspēju, pat ja šī atšķirīgā forma pati ir reģistrēta kā preču zīme;
- 2) Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību normas, kuras mērķis ir transponēt valsts tiesībās minēto 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu, tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru šī iepriekš minētā norma nav piemērojama attiecībā uz “aizsardzības” preču zīmi, kuras reģistrācijai nav cita mērķa kā vien nodrošināt vai paplašināt citas reģistrētas preču zīmes, kas ir reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota, aizsardzības apjomu.

[Paraksti]